

magának énekl; a fő az ő énekes öröme; a fő, hogy nekünk is mindnyájunknak énekes örömünk, minket Istenhez fűző kapcsolatunk legyen.

Hasonló a mennyország a rejtett kincshez. Nézzék Szent József életét, elásott, rejtett élet, a világ nem tud róla, nem bírja, nem is tudja megismerni, nem veheti el tőle és nem adhat hozzá, ő annak szuverén ura, Isten kegyelméből.

Prohászka Ottokár utolsó konferenciabeszéde 1927. március 19-én hangzott el az Egyetemi-templomban. A püspök szavait Prohászka Angéla jegyezte le s adta ki 1928-ban.

Avilai Szent Teréz mondja, hogy ő nem tudja eléggé ajánlani Szent József tiszteletét és kéri, hogy aki ezt nem hiszi, próbálja meg. Én kegyeteknek is ezt a tanácsot adom, Szent Józsefet ajánlom: ezt az Isten útjait járó, Istent szolgáló egyszerűséget, ezt a rejtett mélységeket élő tökéletességet. Ajánljuk magunkat neki, fogjuk meg egyszersmind az ő bátorító és minket segélyező kezét és tegyünk arról, hogy a mi házunk is azon nárciszos éd tulipános kert legyen és adja Isten, hogy a mi lelkivilágunk ki ne száradjon. Nem fog kiszáradni, ha Szent József útjain járunk és az ő kegyelmeit bírjuk.

„Uram, taníts meg minket imádkozni!”

A szorongatott ember Istenhez emelkedik bánatával s bajával: kér, esd, könyörög. Itt a földön is egymást kérjük, mert egymásra szorulunk; Istennel szemben is van szavunk, közvetítő hatalmunk: ez az imádság. Kell imádkoznunk, mert hisszük, hogy Isten közel van hozzánk, s hogy bölcs és erős; hisszük, hogy szeret, jobban szeret, mint atyánk és anyánk; megnyílik tehát szíviünk s szánk; földhöz tapadva, kenyérre, nap-sugárra, esőre, kegyelemre szorulva kiáltunk; kitarjuk aggodalmainkat, s mindent, ami békénket veszélyeztet. Semmiféle filozófia, semmiféle belátás a természet mechanizmusába nem fogja ez érző és küzdő szívnek hamisíthatatlan ösztönét megtéveszteni, s mechanizmus s anyag fölé emelkedő lelkünket buta némaságra kárhoztatni. Az imádság lelkünk anyanyelve: ne felejtjük el soha!

(Prohászka Ottokár *Szentlélek hárfája* imakönyvének előszavából)